

— Хе, хе, не бързай де, не бързай! — рече старият. — Всичко ще ти обадя. Слушай: жилището ни е подъ насъ. Тукъ долу има единъ зимникъ съ много дупки и жгълчета. Азъ съмъ си направилъ тамъ три гнѣзда. Наблизу е пералнята — значи и вода има!

— Умирамъ за водица! — изохка Мъръ-мъръ. — Моля ти се, заведи ме по-скоро!

— Чакай да се стъмни още малко, че тогава!.. Вода колкото щѣшъ! За храната е помъчничко. Да не бѣхъ старъ — не щѣше да е тѣй, ама вече не мога нито да дебна, нито да хващамъ, както трѣбва. Мишки, плъхове, врабци — колкото щешъ. Вижъ, сега, ти като си съ мене — ще помагашъ... Мене отъ нѣкое време гаргитѣ ме хранятъ! — подсмихна се старият котаракъ.

— Какъ тѣй гаргитѣ? — учуди се Мъръ-мъръ.

— Какъ ли? Тукъ наблизу иматъ гнѣздо, и всѣки день

носятъ по нѣщо — корички хлѣбъ, кжсчета сирене, месо. Спотая се азъ, тѣ накацатъ наоколо, изкоча изведнажъ, изплаша ги и всичко оставятъ. Цѣла трапеза имамъ по нѣкой пжтъ. Нали ги знаешъ какви сж глупави!

Мъръ-мъръ се засмѣ.

— А пжкъ когато и това нѣма, приятелю, почвамъ вегетариянство! То, аслж, да ти кажа ли, е и по-добро за здравето...

— Какъ тѣй вегетариянство? — попита Мъръ-мъръ.

— Я ми вижъ корема, — рече другият — какъвъ се е надулъ. Това е, юначе, защото свикнахъ да ямъ и картофи, и спанакъ, и моркови, варени и пържени. Такива нѣща лесно се намиратъ въ тенекиитѣ засметъ. Ха сега да вървимъ, да пиешъ вода и да видишъ жилището!

Мъръ-мъръ въздъхна и тръгна подиръ стария котаракъ къмъ счупения прозорецъ на зимника.

Константинъ Константиновъ

ПРЕЗЪ ВЕСЕЛИЯ МАЙ...

Презъ веселия май
тѣй славно се играй!
Елате съ мене всички,
игриви, като птички,
да идеме въ полето!
Тамъ синьо е небето,
тамъ слънцето ни кани
въ разцѣфнали поляни

съ игличета, синчецъ
за вашия вѣнецъ.
Съ вѣнчета на главитѣ,
засмѣни и честити,
сега да си попѣемъ,
хорце да залюѣемъ.
Презъ веселия май
тѣй славно се играй!

Ст. Цанкова-Стоянова